

Crtice o Srebrenici

Prije neki dan, tačnije 6. aprila, saznali smo da su identifikovani posmtni ostaci deset Bošnjaka koji su pronađeni na lokaciji [Dobro Polje](#), u kanjonu rijeke Bistrice u blizini Kalinovika. Najmlađa identificirana žrtva u vrijeme ubistva imala je 17, a najstarija 58 godina.

Ubijeni Bošnjaci su iz Srebrenice, koja je 170 km udaljena od Dobrog Polja.

Zašto vam ovo pišem?

Pokušajte da zamislite kaos koji se dešava u julu 1995. godine u Srebrenici i okolnim opštinama i nekog srpskog psihopatu koji zarobljene Bošnjake vozi 200 kilometara da ih ubije.

Teško je to zamisliti, morate priznati, jer taj psihopata mora da ima kamion sa punim rezervoarom goriva, barem dva vojnika ili policajca u pratnji, dozvole za mnogobrojne kontrolne punktove pored kojih mora proći, bager da iskopa grobno mjesto i da zatrpa leševe.

Zaključak je vrlo jednostavan, Srbi u Srebrenici se nisu svetili, već su planski i sistematski izvršili zločin i njegovo prikrivanje. To nije mogao biti „netašluk“ jednog, dvojice ili trojice psihopata, već organizovani zločin uz potpunu kontrolu vojne i civilne vlasti Republike Srpske.

Nema tu ali...?

Nekoliko dana kasnije čitam izjavu predsjednika Organizacije porodica zarobljenih i poginulih boraca i nestalih civila Srebrenica [Branimira Kojića](#) koji kaže "Pitamo Bramerca hoće li nas primiti na sastanak da mu predočimo da se u Podrinju svake godine pali 3267 svjeća za poginule Srbe, hoće li nas pogledati u oči i smije li nam obećati da će uraditi nešto da naše majke dočekaju pravdu?"

U čemu je problem?

Problem je da kada se neko predstavi kao predsjednik Organizacije porodica zarobljenih i poginulih boraca i nestalih civila Srebrenice. Od njega se očekuje da barem zna koliko je Srba stradalo u i oko Srebrenice tokom rata.

Branimir Kojić to ne zna, ne želi da zna ili ne priznaje kao tačne podatke institucija Republike Srpske.

Prema podacima Republičkog centra za istraživanje rata i ratnih zločina, što bi trebalo da bude najrelevantnija adresa za ovakve stvari, u srednjem Podrinju je za četiri godine ubijeno 2679 lica srpske nacionalnosti, a ne 3267 kako tvrdi Branimir Kojić.

Od ukupnog broja ubijenih Srba, nešto više od 2000 su bili vojnici, dok broj ubijenih civila iznosi oko 500.

Ako Kojić ne zna osnovne stvari o žrtvama, kako da očekujete da bude kredibilan sagovornik oko mnogo sofisticiranijih pitanja.

Odbijanje vlasti Republike Srpske da prihvati činjenice je potpuno iracionalno, osim ako se na taj način ne želi održavati i stvarati animozitet između Srba i Bošnjaka i na taj način produžiti konflikt koji je zvanično prestao 1995. godine. Ne treba biti mnogo pametan da shvatiš da izbjegavanje suočavanja sa sopstvenim zločinima ne vodi nigdje drugo nego u nove konflikte.

A možda im je to i cilj?